

Na prahu Veľkého týždňa

Výňatok z listu blahoslaveného Álvara del Portillo, ktorý poslal veriacim Prelatúry 1. apríla 1993.

22.03.2016

Nachádzame sa na prahu Veľkého týždňa. O niekoľko dní sa zúčastníme liturgických úkonov slávnostného Veľkonočného Tridua. Budeme prežívať posledné hodiny pozemského života nášho Pána Ježiša Krista, keď sa obetoval svojmu Večnému Otcovi ako Kňaz a Obeta

Novej Zmluvy, spečatiac svojou
Krvou zmierenie ľudstva s Bohom. Je
to dráma, ktorá nám nikdy nemôže
zovšednieť – Nevinný s ťarchou vín
hriešnikov, Spravodlivý, zomiera
namiesto nespravodlivých. Napriek
tomu je tragédia Veľkého týždňa pre
kresťanov zdrojom nesmiernej
radosti. *Ó, šťastná vina, pre ktorú k
nám prišiel taký vznešený
Vykupiteľ!*^[1], spieva Cirkev vo
veľkonočnom Exultete, odvolávajúc
sa na hriech našich prvotných
predkov. A radi by sme to isté
povedali aj o svojich vlastných,
každodenných prehreškoch, keď nás
tieto vedú k tomu, aby sme naprávali
svoje životy, s ľútosťou, láskou a
pokáním.

Dcéry moje a synovia moji, počas
nadchádzajúcich svätých dní sa
usilujte pestovať vo svojom srdci
mnoho úkonov odčinenia a ľútosti –
ľútosti rodiacej sa z lásky. Proste
Boha, aby vám odpustil vaše vlastné

zlyhania a zlyhania všetkých ľudí. Vo svojich myšlienkach a túžbach sa postavte hneď vedľa Krista počas jeho krutého Umučenia, a utešte ho svojím láskyplným slovom, svojimi vernými skutkami, vašim veľkodušným umŕtvovaním a pokáním, ale predovšetkým tým, že si budete plniť všetky povinnosti každej prítomnej chvíle. Ak to budete robiť, môžete si byť istí, že pomôžete Ježišovi niesť Kríž, Kríž ktorý je tárchou a navždy zostane tárchou na Kristovom Mystickom Tele, a vy tak budete spoluvykupiteľmi s ním. Budete mať účasť na sláve jeho Vzkriesenia, lebo ste spolu s ním trpeli.[2] A budete naplnení radosťou, radosťou, ktorú vám nič a nik nebude môcť vziať.[3]

Dcéry moje, synovia moji, nikdy nezabúdajte, že *gaudium cum pace*, radosť a pokoj, ktoré nám Boh prisľúbil, ak budeme verní, nezávisí od materiálneho blahobytu, alebo od

toho, či veci pôjdu podľa našich zámerov. A nie je to ani záležitosť dobrého zdravia a svetského úspechu. Také šťastie by bolo koniec koncov len krátkodobé a neisté, pričom my sa usilujeme o večnú blaženosť. Hlboká radosť, ktorá celkom naplňa dušu, vychádza zo spojenia s naším Pánom. Spomeňte si na tie slová nášho milovaného zakladateľa z jednej z jeho posledných besied: „Ak chceš byť šťastný, buď svätý, ak chceš byť šťastnejší, buď svätejší, ak chceš byť veľmi šťastný (dokonca aj tu na zemi), buď veľmi svätý.“[4]

Dcéry moje, synovia moji. Tento návod je osvedčený. Náš svätý zakladateľ, ktorý toľko trpel pre Boha, bol na zemi nesmierne šťastný. Alebo skôr, práve preto, že bol dôverne zjednotený s Kristom na svätom Kríži (lebo svätosť spočíva v stotožnení sa s ukrižovaným

Kristom), preto sa mu dostalo odmeny v podobe radosti a pokoja.

Vypočujte si, s čím sa nám zveril v jednom rozjímaní na Veľký piatok v roku 1960. Pri spomienke na to, ako jeho život bol vyhňou utrpenia, vyzýval nás, aby sme „sa nebáli bolesti či potupy, aby sme sa zbavovali pýchy. Keď si Boh niekoho povolá, aby mu patril, dá tomu človeku pocítiť váhu Kríža. Bez toho, aby som seba dával za príklad, môžem vám povedať, že vo svojom živote som si vystál bolesti, trápenia. Ale uprostred toho všetkého som vždy nachádzal šťastie, lebo ty, Pane, si bol mojím Šimonom Cyrenejským.

„Odhoď preč svoj strach z Kríža, dieťa moje! Ako môžeš hľadiť na Krista priklinčovaného, a pritom len hľadať svoje pôžitky? Toto nie je cesta! Vari si zabudol, že učeník nie je nad svojho Pána (pozri Mt 10:24)?

„Pane, teraz si znovu obnovujeme postoj prijatia toho všetkého, čo asketická teológia nazýva „trápenie“, aj keď ja nemám rád to slovo. Nemal som nič, ani vek, ani skúsenosti, ani peniaze. Bol som pokorený. Bol som...nič, nič! A niečo z toho utrpenia sa prenieslo aj na tých, ktorí boli v mojej blízkosti. Boli to hrozné roky, ale napriek tomu som nikdy nemal pocit, že som nešťastný. Pane, nech sa moje deti dokážu poučiť z mojej skúsenosti. Napriek mojej úbohosti som nikdy nezostal zatrpknutý. Vždy som bol šťastný! Šťastný, napriek slzám, šťastný napriek utrpeniu. Vďaka ti, Ježišu! A odpusť mi, že som sa nenaučil viac z tej lekcie." [5]

Rozjímajúc o týchto slovách nášho Otca prichádzame k jasnému záveru – nikdy by sme nemali, za žiadnych okolností strácať nadprirodzenú radosť, ktorá vyviera z toho, že sme Božie deti. A ak by sme mali o ňu

prísť, mali by sme sa okamžite utiekať k modlitbe a duchovnému vedeniu, urobiť si dobré spytovanie svedomia, aby sme tak mohli odhaliť príčinu a prijať správne opatrenie na nápravu.

Je pravdou, že človeka môže o radostný postoj oberať choroba, alebo únava. Vtedy majú riaditelia vážnu povinnosť pomôcť bratovi či sestre, aby si oddýchli, aby sa o nich postarali. Mali by dohliadať na to, aby sa nikto nedostal do situácie, keď kvôli prepracovanosti, nedostatku spánku, vyčerpaniu alebo akéhokoľvek iného dôvodu, bol negatívne postihnutý ich duchovný život.

Ako poznamenal náš Otec pri inej príležitosti, radostný postoj je úmerný asketickému životnému štýlu. A viete aký je ten najbežnejší problém? Nadmerná starostlivosť o samého seba, keď človek neustále

myslí na seba. Keď sa zamyslíme nad tým, akí sme bezvýznamní, ako je možné, dcéra moja, syn môj, že niekedy zo seba robíte stredobod vecí? „Ak máme neusporiadanú lásku k sebe,“ píše náš Otec, „je len samozrejmé, že budeme smutní: tolko zlyhaní, tolko malicherností! Keď sa vidíme takí úbohí, už to postačí na to, aby sme z toho zosmutneli, aby nás to demotivovalo. Ale ak milujeme Boha nadovšetko, a iných a seba v Bohu pre Boha, koľko len máme dôvodov pre radosť!"[6]

Taký príklad nám dal náš Učiteľ, ktorý za nás vydal svoj život. Robme to takisto, z lásky k nemu a ku všetkým mužom a ženám. Zbavme sa všetkých osobných starostí z toho, čo nám môžu naše dni priniesť. A ak predsa len pretrvávajú starosti. zverme sa s úplnou dôverou do Najsvätejšieho Srdca Ježišovho a do Najsladšieho Srdca Márie, našej Matky, a tak znovu získame pokoj.

Dcéry moje, synovia moji. Jediná vec, ktorá nás má „nadmerne zamestnávať“, alebo lepšie povedané „zamestnávať“, sú záležitosti Božie, ktoré sú záležitosťami Cirkvi, Diela a duší. Neuvedomujete si, že tak vlastne napredujeme dokonca aj po ľudskej stránke? A okrem toho len tak budeme vždy naplnený s *gaudium cum pace*, s pokojom a radosťou, a budeme priťahovať mnohých k našej ceste.

[1] Velkonočná vigília, *Velkonočný exultet*.

[2] Por. *Rim* 8:18.

[3] Por. *Jn* 16:22.

[4] Svätý Josemaría, beseda 7. júna 1975.

[5] Svätý Josemaría, rozjímanie 15.
apríla 1960.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/na-prahu-
velkeho-tyzdna/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/na-prahu-velkeho-tyzdna/) (09.08.2025)